

Зовсім інше обличчя на сцені

Трупа театру № 721 старанно готувалася до вистави, яка відбулася у середній школі Спрінг-Веллі. Дві комедійні вистави, що відбулися 4, 5 та 6 грудня, мали назву «13 способів зіпсувати співбесіду в коледжі» та «Вистава зі штучним інтелектом». Актори, знімальна група, постановники та консультанти виконали багато роботи, втілюючи свою креативність на сцені.

Починаючи з вересня, акторський склад ознайомлювався зі своїми ролями, давав їм характеристики та втілював їх у життя, роблячи помилки та навчаючись на них за допомогою Вчителів у рамках цього тривалого процесу.

Через два місяці акторському складу повідомили, що рано чи пізно їм доведеться відучити себе від сценарію, оскільки запам'ятовування відіграє значну, дещо складну, роль у виставі. Однак акторський склад добре впорався з цим процесом, і їм було відносно легко грати без сценарію.

Бути актором вимагає багато роботи над впевненістю та наполегливістю, і багато людей у акторському складі робили це вперше. Вони пройшли через це, стоячи на межі страху та ризику, і дійшли висновку, що краще ризикнути та бути щасливим.

У вечір вистави актори побажали один одному удачі, вигукуючи «721». З нервовим диханням та хвилюванням актори вибігли на сцену, і вистава розпочалася. Зал наповнився оплесками та сміхом, а актори відповіли, продовжуючи створювати цю виставу якнайкраще. На сцені час летів швидко, а актори та знімальна група дотримувалися свого чудового ритму, який вони створювали місяцями.

Шоу розпочалося з «13 способів, як зіпсувати співбесіду в коледжі». Це комедія про те, як не слід презентувати себе та показувати себе на співбесіді в коледжі. Студенти вжилися у свої ролі та були неймовірно кумедними, кожна з яких приносила свій власний гумористичний та унікальний внесок. Як йшлося у сценарії – «Журавлина, крихітко!»

Акторський склад завершив усе виставою під назвою «П'єса зі штучним інтелектом», яка розповідає історію Елеонори, дівчини, яка написала есе про «Великого Гетсбі» за допомогою штучного інтелекту. Вона проходить подорож до спеціальної школи для геніїв, де зустрічає трьох інших геніїв, які також використовували штучний інтелект для своїх цілей. Вона опиняється в тій самій кімнаті, звідки починала.

Місяці наполегливої праці окупилися за три дні, принісши студентам великий успіх та досвід. Їм вдалося розсмішити публіку незалежно від того, скільки людей було в залі; вони сміялися та насолоджувалися моментом. Пані Тірро зазначила: «Студенти досягли неймовірного особистого зростання, багато акторів не мали досвіду, але вони грали професійно та дуже прагнули навчатися».

Загалом, це був чудовий момент для всіх учасників, а також для тих, хто прийшов подивитися виставу. Як тільки виходиш на сцену, ти глибше занурюєшся в персонажа та забуваєш про все навколо, як це зробили наші студенти. У них все ще буде можливість творити та творити дива своїм крутим досвідом, показуючи людям інший бік своєї особистості, як із тихої людини ти раптом перетворюєшся на світло світу, яке намагається крикнути найгучніше – «О, Боже!».

Марш крізь час: історія

«Всесвітньо відомого маршового оркестру Східного Рамапо»

Історія починається в 1984 році, коли маршовий оркестр Східної Рамапо був відомий як «Маршовий оркестр середньої школи Спрінг-Веллі», а його тодішнім директором був Майкл Сміт. У наступні роки співпраця між Майклом Смітом та керівником оркестру середньої школи Рамапо призвела до того, що обидва оркестри зібралися разом, репетирували та об'єднували виступи. Репетиції у RHS проводилися з 16:00 до 18:00, а потім у SVHS з 18:30 до 20:30 двічі на тиждень.

По суботах асистенти супроводжували один з оркестрів на футбольні матчі.

На великих парадах та заходах обидва гурти об'єднувалися, вивчаючи одну й ту саму музику та вправи, щоб виступати як єдине ціле. У 1991 році оркестр посів перше місце на престижному параді Колумбуса в Нью-Йорку. Наступного року відбувся їхній дебют у змагальному маршовому танці, де вони виграли чемпіонський титул. Того ж року оркестр вирушив до Діснейленду, змагаючись з 85 джазовими оркестрами та зайнявши перше місце, що стало доказом їхнього таланту, відданості та наполегливої праці. Вони були першим, а часом і єдиним гуртом, який включив танець та рухи у свій розклад, задаючи тренд, якого згодом наслідували багато інших гуртів.

Протягом своєї історії гурт досяг вражаючих успіхів, таких як 4 чемпіонати, дві запрошені виступи в The Apollo, Good Morning America, виступ на стадіоні Giant Stadium з Джей Сі Чейзесом та поява у фільмі «Маньчжурський кандидат» з Дензелом Вашингтоном, де вони також записали частину музики для фільмів. У 1987 році, коли гурт зіткнувся з глузуванням людей, Майкл Сміт вжив заходів для підвищення гордості та морального духу студентів. На наступному заході він з гордістю оголосив їх «Всесвітньо відомим маршовим оркестром Східного Рамапо», традиція, яка продовжується й сьогодні та підвищує гордість кожного учасника. Вплив Майкла Сміта допоміг студентам почуватися впевненіше та виступати з гордістю.

У 2012 році, після того, як він залишив Іст-Рамапо через скорочення музичного персоналу, його було названо одним із 25 найкращих викладачів музики з 30 000 номінантів на премію «Греммі» в галузі освіти. Навіть викладаючи в іншому місці, він вписав свою філософію у свій досвід роботи з маршовим оркестром Іст-Рамапо. Сьогодні оркестром керує пан Фрамфейн, колишній студент, який зараз є керівником оркестру в Королівській школі музики. Його керівництво продовжує традиції досконалості та інновацій. Оркестр залишається важливою частиною місцевої громади, беручи участь у парадах, проводячи конкурси та надихаючи учнів. У той час як оркестр продовжує будувати свою легендарну спадщину, останні досягнення демонструють його незмінну досконалість.

20 вересня 2025 року оркестр East Ramapo Marching Band посів друге місце в групі V у середній школі Northern Highlands Regional Highlands, змагаючись із 15 найкращими оркестрами з регіону трьох штатів. Всього через тиждень вони зайняли перше місце у середній школі Ramsey High School, ще більше зміцнивши свою репутацію. 11 жовтня 2025 року оркестр провів свої перші домашні змагання під яскравим освітленням з 2022 року, відзначивши старших учасників та зібравши захоплену публіку. Дивлячись у майбутнє, оркестр залишається відданим цінностям гордості, самооцінки та духу громади, які визначали його шлях протягом понад чотирьох десятиліть.

На запитання про його надії на майбутнє, Майкл Сміт поділився: «Найбільша моя надія полягає в тому, що коли хтось інший оголосить їх «Всесвітньо відомим оркестром East Ramapo Marching Band», гордість і самооцінка продовжуватимуть підніматися та поширюватися на нашу громаду, як завжди». У міру того, як оркестр рухається вперед, він несе спадщину досконалості, стійкості та цінностей єдності, які продовжуватимуть надихати покоління учнів та членів громади в майбутньому.

Вчительський Spotlight: Пані Tippo

Нещодавно випала нагода взяти інтерв'ю у пані Tippo, вчительки танців у середній школі Спрінг-Веллі. Вона викладає в SVHS близько 30 років. Вона почала свою роботу у грудні 1995 року і досі любить те, чим займається. Інтерв'ю відбулося 3 листопада 2025 року. Пані Tippo обрали, бо вона відома своєю доброю, впевненою та натхненною особистістю. Інтерв'ю допомогло краще зрозуміти її шлях та те, що мотивувало її стати турботливою та відданою вчителькою, якою вона є сьогодні.

Коли пані Tippo запитали про її шлях у викладацькій справі, вона розповіла про своє дитинство та про те, як вона завжди любила виступати, співати, танцювати та грати акторську гру у старшій школі. Вона вступила до кожного шкільного театрального, музичного та музичного гуртка, до якого тільки могла, і брала уроки танців, гри на фортепіано, флейти та вокалу.

Її любов до мистецтва привела її до навчання в Державному коледжі Монтклер, де вона здобула ступінь бакалавра образотворчих мистецтв за спеціальністю «Акторська майстерність». Вона сподівалася стати акторкою музичного театру. Її шлях змінився через кілька років після закінчення навчання, коли її запросили керувати театральною програмою у середній школі Спрінг-Веллі, яку вона із задоволенням прийняла. Через рік директор попросив її розпочати танцювальну програму, що стало початком її педагогічної кар'єри. Щоб підготуватися до цієї нової ролі, вона отримала педагогічні кредити, а пізніше отримала ступінь магістра з танцю та танцювальної освіти в Педагогічному коледжі Колумбійського університету. Хоча викладання не було її початковим планом, вона скористалася шансом і знайшла кар'єру, яка дозволяє їй ділитися своєю пристрастю до мистецтва з багатьма учнями.

Коли пані Tippo запитали, що їй найбільше подобається у викладанні, вона відповіла, що танці та театр були настільки важливими частинами її власного розвитку, що вона хоче поділитися цим досвідом зі своїми учнями. Вона також дуже цікавиться фітнесом, який включає у свої уроки. Пані Tippo описала свій стиль викладання як креативний та підтримуючий. Їй подобається бачити, як учні переживають моменти «пробудження», коли вони відкривають для себе нові навички та набувають впевненості. Вона пояснила, що викладання — це не просто вивчення кроків чи технік, а допомога учням у спілкуванні з собою та вираженні своїх ідей через рухи та виступи. З того, як вона говорила, було зрозуміло, що вона цінує терпіння та розуміння, знаючи, що кожен навчається у своєму власному темпі. Її заняття, здається, не просто присвячені танцям, а й заохоченню творчості, формуванню впевненості та створенню позитивного простору, де учні можуть розвиватися. Протягом інтерв'ю пані Tippo глибоко розповідала про людей та досвід, які надихнули її та сформували її педагогічну кар'єру. Однією з людей, яка особливо виділила її історію, була Іріс Фіалкофф, жінка, яка до неї керувала програмою «Thespian». Пані Tippo розповіла, що Іріс допомогла їй, коли вона тільки почала викладати, і продовжує залишатися залученою навіть після виходу на пенсію, показуючи, що означає залишатися захопленою та відданою. Ця підтримка мотивувала пані Tippo. Вона привнесла той самий дух у власне викладання.

Вона також зазначила, що однією з найскладніших частин роботи вчителя є спостереження за труднощами учнів, особливо коли вони стикаються з особистими викликами. Навіть з цими труднощами вона залишається відданою справі допомагати кожному учню навчатися та розвиватися. Протягом багатьох років її учні навчили її терпінню та нагадували, що кожен навчається по-різному. З її слів зрозуміло, що вона справді дбає про успіх своїх учнів, і не лише в танцях, а й у житті. Її досвід сформував її як вчителя, який цінує зв'язок, зростання та стійкість.

Після інтерв'ю з пані Tippo стало зрозуміло, що бути вчителем — це набагато більше, ніж просто давати уроки, це надихати інших та допомагати їм розвиватися. Її шлях від виконавиці до вчительки показує, як пристрасть може відкривати несподівані можливості. Було легко побачити, наскільки вона піклується про своїх учнів і як вона використовує креативність, терпіння та розуміння, щоб змінити їхнє життя. Найбільше вражає те, як вона продовжує ділитися своєю любов'ю до мистецтва з кожним учнем, заохочуючи їх виражати себе та вірити у свої здібності. Історія пані Tippo показує, що слідування за тим, що ви любите, може формувати ваше майбутнє та надихати інших на цьому шляху.

Вчительський Spotlight: Пан Грінбаум

Під час інтерв'ю, яке відбулося 30 жовтня, викладач англійської мови та літератури середньої школи Спрінг-Веллі, пан Грінбаум, розповів про свій шлях у викладацькій кар'єрі, який він спочатку навіть не уявляв. Хоча його мрією у старшій школі була кар'єра в театрі, пропозиція викладача коледжу спробувати викладацьку діяльність надихнула його на новий напрямок. Його також скерував консультант коледжу, який «ніби спрямував мене до освіти».

Пан Грінбаум, який зараз працює викладачем 26 років, згадував свою кар'єру з упевненістю та почуттям самореалізації. Коли його запитали, чи був у нього коли-небудь момент, коли він відчував, що досяг своєї мети, він відповів: «Я не знаю, чи був він у мене взагалі. Я думаю, що щороку, коли в мене з'являються нові учні, я отримую нові цілі та нові речі, яких намагаюся досягти щороку». Він також розповів, як він навчався та як поведився. Він заявив, що ці речі, ймовірно, є найбільш впливовими факторами, які сформували його таким викладачем, яким він є сьогодні.

Його освітній шлях розпочався в Роклендському громадському коледжі, зумовлений необхідністю управління витратами. Пізніше він перевівся до Університету штату Флорида та продовжив навчання в Нью-Йоркському технологічному інституті та Університеті Лонг-Айленда, зрештою отримавши чотири різні ступені. Він вперше відчув себе викладачем під час бакалаврської практики як студент-викладач. Саме цей досвід, сповнений розмов та спілкування зі студентами, зміцнив його переконання, що викладання — це кар'єра, якою він може і хоче займатися.

Коли пана Грінбаума запитали про його альтернативний кар'єрний шлях у театрі, він розмірковував, що міг би бути «на телеекрані чи кіноекранах». Однак він дійшов висновку, що роль викладача — це більш повноцінна робота, заявивши: «Можливо, моя кишеня не так наповнена, але моя душа наповнена краще».

Історія пана Грінбаума підкреслила, що кар'єрні шляхи можуть бути несподіваними, і справжнє задоволення часто приходить не від слави чи багатства, а від змістовної роботи та прагнення до особистісного зростання. Його шлях від амбітного театрального професіонала до шанованого педагога з тривалим стажем продемонстрував глибокий вплив, який керівництво, особисті роздуми та глибокий зв'язок зі своєю громадою можуть мати на кар'єру. Його постійна відданість своїм учням та постійне прагнення до нових цілей служили натхненням, ілюструючи, що найбільшими досягненнями в освіті часто були тихі, постійні моменти зв'язку та впливу в класі.

Вчительський Spotlight:

Пан Бухман

Говард Бухман, також відомий як містер Бухман, — учитель старшої школи. Він викладає англійську мову, журналістику та публічні виступи. Він батько та чоловік, який глибоко піклується про свою родину. Його цікавим робить любов до родини та власна особиста історія подій 11 вересня, що робить його досвід ще більш значущим. Загалом, містер Бухман — це людина, яка надихає інших як своїм викладанням, так і своїм життєвим досвідом.

Пан Бухман вирішив стати учителем, тому що його вчителька англійської мови у 12-му класі, пані Харкопф, була не дуже хорошою. Він подумав: «Якщо я колись стану учителем, я ніколи не буду таким, як вона». Зараз він викладає вже 39 років. Найкраща частина його роботи — це коли учні розуміють щось нове та можуть це використовувати. Він також дуже сподівається, що учні навчатися бути добрими один до одного. Бути учителем з часом змінилося, і тепер уроки викладаються поступово.

Пан Бухман був у Всесвітньому торговому центрі, 5, 11 вересня. Той день навчив його, що життя коротке, і ми повинні насолоджуватися кожним днем. Він любить наукову фантастику та комікси, і ці хобі допомагають йому викладати у цікавий спосіб. Він вважає, що учні досягають успіху, коли пробують щось нове та є добрими. Пан Бухман живе за Золотим правилом: «Чиніть з іншими так, як ви хотіли б, щоб чинили з вами». Його родина є його найбільшим натхненням, все, що він робить, — для них. Він також любить працювати з іншими вчителями.

На завершення, пан Бухман справді прагне позитивно впливати. Він вчить нас бути добрими, ніколи не припиняти навчатися та насолоджуватися важливими речами, такими як комікси чи перебування з родиною. Це чудовий спосіб пам'ятати, що найважливіше в житті.

Пан Малріан

3 листопада 2025 року було проведено інтерв'ю з паном Малріаном. Йому 47 років, і він є одним із вчителів хімії у середній школі Спрінг-Веллі. Його інтерв'ю пройшло, оскільки він вважався одним із найцікавіших вчителів у середній школі Спрінг-Веллі. Інтерв'ю відбулося в кімнаті 122 під час 6-го уроку в понеділок.

Інтерв'ю розпочалося з теплого привітання та кількох запитань про те, як у нього справи, на що він відповів, що в нього все добре. Першим питанням було те, чому йому подобається бути вчителем. Пан Малріан із задоволенням відповів, що йому подобається навчати інших учнів. Коли його запитали, чим він любить займатися у вільний час, він цікаво сказав, що йому подобається розглядати нерухомість, бо вона його захоплює.

Потім його запитали, що йому найбільше подобається в школі. Він на мить задумався і сказав, що йому подобається бачити всілякі різні особистості людей. Коли його запитали, який у нього автомобіль і чому він йому подобається, він відповів, що у нього Volkswagen Jetta, і він йому подобається через механічну коробку передач, і це якісний автомобіль, щодо якого він був упереджений.

Ще одне запитання стосувалося того, куди він найбільше любить ходити у вільний час. Він сказав, що любить проводити час вдома. Коли його запитали, де він навчався в коледжі, він розповів, що навчався в Королівському коледжі Королівства Королівство Королівство та Домініканський університет, оскільки це місцеві навчальні заклади.

Коли його запитали, чому він хоче стати вчителем, він відповів, що його мати була вчителькою, і що вона спрямувала його до цієї кар'єри. Також він почав працювати у середній школі Спрінг-Веллі у 2011 році. Наступним питанням було описати ваш перший рік викладання, і, ретельно обміркувавши минуле, він сказав, що спочатку було важко, тому що все, чого його навчали, не застосовувалося, але він швидко навчився викладати завдяки своїм природним здібностям.

Останнє питання стосувалося того, що він вважає найскладнішим у викладанні. Він сказав, що управління та підтримка сотень учнів у різних класах може бути виснажливим, але допомога їм досягати успіху робить це того вартим.

З цього інтерв'ю багато дізналися про пана Малріана, про те, як він став вчителем, про труднощі, з якими він зіткнувся, та про його особисті інтереси. Це інтерв'ю показало, що вивчення чийогось досвіду може багато розповісти про те, ким вони є.

